

OD ISTOG PISCA

DNEVNIK JEDNOG ČAROBNJAKA

ALHEMIČAR

BRIDA

ANĐEO ČUVAR

NA OBALI REKE PJEDE SEDELA SAM I PLAKALA

MAKTUB

PETA GORA

VERONIKA JE ODLUČILA DA UMRE

JEDANAEST MINUTA

PRIRUČNIK ZA RATNIKA SVETLOSTI

ZAHIR

VEŠTICA IZ PORTOBELA

POBEDNIK JE SAM

ALEF

RUKOPIS OTKRIVEN U AKRI

PRELJUBA

ĐAVO I GOSPOĐICA PRIM

PAULO KOELJO

Prevela s portugalskog
Jasmina Nešković

■ Laguna ■

Naslov originala

Paulo Coelho

O DEMONIO E A SRTA. PRYM

Copyright © 2000 by Paulo Coelho

This edition published by arrangements with Sant Jordi

Asociados, Barcelona, Spain.

All Rights Reserved.

<http://paulocoelhoblog.com/>

Translation copyright © ovog izdanja 2016, LAGUNA

*O Marija,
začela bez greha,
moli se za nas koji se u tebe uzdamo.*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*I zapita ga neki knez govoreći: Učitelju blagi, šta da učinim
pa da naslijedim život vječni? A Isus mu reče: Što me zoveš
blagim? Niko nije blag osim jednoga Boga.*

Jevanđelje po Luki, 18: 18–19

Predgovor

Prva povest o Razdoru rođena je u drevnoj Persiji: bog vremena, pošto je stvorio svet, postaje svestan harmonije koja ga okružuje, ali oseća da nedostaje nešto veoma važno – društvo sa kojim bi uživao u svojoj lepoti.

Tokom hiljadu godina moli se da bi dobio sina. Priča ne kaže šta preduzima, budući da je on svemoćan, jedini i najviši Gospodar. Ipak on se moli i to se završava začecem.

U istom trenutku kada zapazi da je dobio ono što je želeo bog vremena zažali što je hteo sina, svestan ravnoteže stvari koja je vrlo osetljiva. Ali suviše je kasno. Zahvaljujući usrdnim molbama, uspeva ipak da sina koga nosi u svojoj utrobi podeli nadvoje.

Legenda kaže da, kao što molitvama boga vremena beše rođeno Dobro (Ormuzd), isto tako njegovim pokajanjem se rodi Zlo (Ahriman) – braća blizanci.

Prezauzet, bog udesi da Ormuzd prvi izađe iz njegove utrobe, da bi gospodario svojim bratom i da bi sprečio Ahrimana da napravi štetu u svetu. Ipak, kako je Zlo

lukavo i vešto, ono uspeva da odgurne Ormuzda u toku porođaja i prvo ugleda svetlost zvezda.

Razljučen, bog vremena odluči da Ormuzdu obezbedi saveznike: on stvori ljudsku rasu koja će se boriti sa njim da bi savladali Ahrimana i sprečili ga da se ne domogne svega.

U persijskoj legendi, ljudska rasa se rađa kao saveznik Dobra i, po tradiciji, završiće pobedom. Jedna druga povest o Razdoru, međutim, iskršava vekovima i vekovima kasnije, ovog puta sa suprotnom verzijom: čovek kao instrument Zla.

Mislim da većina mojih čitalaca zna o čemu govorim: jedan muškarac i jedna žena žive u rajskom vrtu, uživajući u svim slastima koje se mogu zamisliti. Jedna jedina stvar im je zabranjena – par ne može spoznati šta znače Dobro i Zlo. Svemogući Gospod kaže (*Knjiga postanja*, 2: 17): „Sa drveta poznanja dobra i zla ti nećeš jesti.“

Jednog lepog dana naiđe zmija koja ih ubedi da je ovo znanje važnije od raja i da ga moraju steći. Žena odbija, govoreći da im je Bog zapretio smrću ako to pokušaju, ali zmija je uverava da joj se ništa takvo ne može desiti, nego obrnuto: onoga dana kada im se otvore oči, biće kao bogovi koji poznaju dobro i zlo.

Ubeđena, Eva pojede zabranjeno voće i daje jedan komad Adamu. Od tog trenutka prvobitna ravnoteža raja je poremećena i par je prognan i proklet. Ali Bog je tada izgovorio jednu zagonetnu rečenicu: „Evo kako je čovek postao kao jedan od nas, da bi spoznao dobro i zlo!“

U ovom slučaju, jednako (kao i u onom sa bogom vremena koji se moli da bi dobio nešto iako je on apsolutni

gospodar), *Biblija* ne objašnjava kome se Bog obraća, ni – ako je jedini – zašto kaže „jedan od nas“.

Ma šta se desilo, već od samih početaka ljudska rasa je osuđena da se kreće u večnom Razdoru između dve suprotnosti. I mi se ponovo nalazimo ovde i sada sa istim sumnjama kao i naši preci. Ovoj knjizi je cilj da obradi ovu temu koristeći, u pojedinim momentima svoga zapleta, legende koje je ilustruju.

Sa *Đavolom i gospođicom Prim* zaključujem trilogiju *I sedmog dana...*, čiji su delovi još i *Na obali reke Pjedmre sedela sam i plakala* (1995) i *Veronika je odlučila da umre* (2000). Ove tri knjige podsećaju na ono što se dešava u jednoj nedelji običnim ličnostima, iznenada suočenim sa ljubavlju, smrću i vlašću. Uvek sam verovao da se velike promene, kako u ljudskom biću tako i u društvu, odigraju u vrlo kratkim vremenskim razmacima. Upravo u trenutku kada to najmanje očekujemo život nam predlaže neki izazov kako bi iskušavao našu hrabrost i našu volju za promenama; stoga je beskorisno da se pravimo kao da se ništa ne dešava ili da se izvlačimo govoreći da još nismo spremni.

Izazov ne čeka. Život ne gleda unatrag. Jedna nedelja je deo vremena više nego dovoljan da bismo spoznali da li da prihvatimo svoju sudbinu ili ne.

Buenos Ajres, avgust 2000.